

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆՔ

ԱԿԶԲՆԱԽՈՐՈՒԹԻՒՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ.

Ա.

Ամէն բան Ագամէն սկսիլը այնպիսի սովորական ոճ մը գարձեր է շատ տեղ ու շատ բանի մէջ՝ որ մարդ բանի մը վրայ խօսիլ կամ՝ գրել ուղած տաենը կղզուշանայ այնչափ հեռաւներէն առնելէն։ Սակայն մարդկային քաղաքական ընկերութեան վրայ խօսիլ ուղաղը չկրնար իւր խօսքը Ագամէն ըստկափիլ ուստի եւ մեք պէտք է նախ այս քըննեմք թէ Ագամայ որդւոց եւ թոռանցը մէջ ինչ կերպով սկսաւ ընկերութիւնը եւ ինչպէս առաջ գնաց։

Յայտնի բան է որ այն ժամանակի ընկերութեան առաջին եւ գլխաւոր օրէնքը այս էր թէ «Ենչ աղէկութիւն կամ վնաս որ գուինձ ընես, ես աւ պէտք է քեզ ընեմ։ Նոյնպէս եւ ես ուրիշներու ըրածիս փոխարէնը պէտք է ընդունիմ։ Այն տեսներէն հասկըցան մարդիկ որ կարու են իրարու։ Հասկըցան իրենց տկարութիւնը, եւ տեսնելով որ երբ մարդս իւր նեղութիւը ուրիշին կհազորդէ՝ կիթեթեւնայ, աւելի մօտեցան իրարու, եւ սկսան սիրով ու խողաղութեամբ ընակիլ շատը մէկտեղ։ Առաջները իհարիէ որսորդութեամբ ու ձինորսութեամբ կապրէն ոմանք, ուստի եւ վրանաբնակ էին։ բայց շան աւ հովուութիւն ու երկրադործութիւն ընկելով՝ հաստատուն ընակութիւններ ունէին։

Ամէն մարդու անձնական շահը հարկաւ կստիպէր որ իրարու հետ գահնակցութիւն ընեն՝ օրէնքով մը կապուելով. վասն զի ոչխար ովկ կսահէր եթէ ուրիշները ձեռքէն առնուին, կամ ցանք ովկ կընէր եթէ յոյս չունենար ինքը հնձելու։

Առջի բերան՝ ինքզինքը ուրիշներուն գէմ պաշտպանելու համար մարդս հարկաւ իւր ոյժը մէայն տնէր. բայց շատառլ սկսան մարդիկ միաբանիլ հասարակաց բարւոյն վնաս ուռողին գէմ։ Այս միաբանութիւնը հաստատուելուն պէս ամէն մարդ իւր աղաստութեան մէկ մասէն ետ կիենար՝ որ հասարակաց օգտին վնաս չըերէ. ուրիշները չէր նեղեր որ ինքն եւս նեղութիւն չքաշէ. կհասկընար թէ պէտք չէ ընէ ուրիշի այն բանը՝ ինչ որ կու-

դէ որ ուրիշները չընեն, եւ միայն այն բանը պահանջէ ուրիշներէն՝ ինչ որ ինքը սիրով կուտայ անսնց. մէկ խօսքով, որչափ ալ ծանրը բան վնի ուրիշի գլուխ ծռելը՝ յանձն կառնու հաստատկիլ հասարակաց ընտրած իշխանութեանը, եւ իւր անձնիշխանութեան մէկ մասը սիրով կկորանցընէ, որպէս զի միւս մասը աւելի լաւ պաշտպանէ։

Մարդկանց ունեցած կաղէն հարկաւ զանազան օրէնքներ կձեւանային։ Ամէն հայր պարտական լինելով իւր զաւակները ճանչնալ, եւնոցա կրթութեանը վրայ աւելի հոգ ունենալ, հարկ եղաւ որ անդուծանելի ամուսնուրեան օրէնքը հաստատուի, նմանապէս կտակավ որդւոց որդի ժառանգուրիսն ձգելը որոշուի; Հայր մը որ իւր վասարկած հարբատութիւնը որդւոյն կմողուր, հարկաւ անով որդին ուրիշներէն ալ աւելի կհարստանար. ասով հարստուրիսն ու այցանուրիսնը սկսան մարդկանց մէջ։ Այս անհաւասարութիւնը մարդկային ընկերութեան գլխաւոր հիմանցը մէկն է, եւ առանց ասոր ոչ ոք չէր ուզեր ուրիշներու համար աշխատիլ. ոչ արուեստ կիմար եւ ոչ գիտութիւն. ամէն մարդ իւր աշխատութեան պատողը կվայելէր. հարկ կըլինէր որ ամէն մարդ ինքը իրեն համար տուն շինէ, իւր հագուստը ինքը կարէ, իւր կերակուրը ինքը ճարէ. որով քիչ ժամանակէն մարդիկ վայրենի կդաւնային։

Սուտ փիլիսոփաներ եղած են եւ կան՝ որ կըսեն թէ արդեօք այն վայրենի վիճակը աւելի լաւ չէր քան թէ այժմու անհաւասարութիւնը՝ որ կոյ հարուստներուն ու աղքատներուն մէջ։ Այս ըստզները չեն մտածեր որ եթէ այն անհաւասարութիւնը մարդկանց մէջէն վերցուի, մարդկային ընկերութիւն ալ չմնար։

Եթէ որ եւ իցէ բանի վրայ վէճ մը բացուէր, հարկ կլինէր որ անկողմնասէր՝ անաշառ ու խելացի մարդիկ մէջ մտնէին ու դատաստանը կարէին, յանցաւորին ալ պէտք եղած պատիժը տալ կարենային։ Այս կերպով հաստատուեցաւ քաղաքական դատարաց իշ-

Խանդիստ ու զօրաւոր մնալ. ուստի երբ դրացիները անոնց հանգստութեանը կամ ուժին կուզէին դպչիլ, հարկ էր իրենք զիրենք պաշտպանել. եւ որովհետեւ վախկոտ ու թոյլ մարդիկ չեն կրնար մինչեւ վերջը գէմ դնել թշնամեաց, պէտք եղաւ զինուրական կարգերը հաստատել. եւ քանի որ պատերազմները երկարեցան, զինուորութիւնն ալ հաստատուն վիճակ մը գարձաւ:

Դժուար խնդիրները եւ դատաստանները կտրելու համար պէտք էր կարգով կանոնով գործ տեսնել, այնպէս որ դատաւորները ատեն ունենան լաւքնութիւն ընելու, եւ յանցաւորները իրենք զիրենք պաշտպանելու. առով սկսաւ դատաստանական գործոց կարգը, որ երբ չափէն աւելի երկարատեւ լինի՝ հարկաւ վնասակար եւ արգարութեան գէմ հետեւանքներ կունենայ:

Ցած հոգւոյ տէր մարդիկ բարեկարգութեան եւ առաքինութեան յարգը չեն ճանչնար. հարկ եղաւ զանոնք ամցցընել ու աչքերը վախցընել. այս կերպով սկսան պատիճները՝ որ յանցանկներուն աստիճանին համեմատ ծանր կամ թեթեւ կլինէին:

Մարդկանց բնական է աստուածպաշտութիւնը, կամ թէ մէկ Աստուած պաշտելը. բայց յայնմանէ աստուածպաշտութեամբ է որ մարդիկ շատ չարագործութիւններէ ետ կլինան. ուստի հասարակաց աղօթքի եւ զոհերու կարգ կորուցաւ, աստուածպաշտութեան պաշտօնեանները եւ եկեղեցական վիճակը որոշուեցաւ:

Քանի որ մարդկանց խելքը բացուեցաւ ու ընութիւնը կաղցաւ, սկսան աւելի շիտակ գաղափարներ ունենալ Աստուծոյ կամ Աստուածութեան վրայ: Տգէտ ու կոպիա ժողովուրդները կարծեցին թէ Աստուած ալ մարդկային տկարութիւններու տակ ընկած է, առով սուտումուտ առասպելները շատցան կռապաշտ ազգաց մէջ. քանի մը շահասէր մարդիկ ալ այնպիսի ժողովրդեան մէջ կըօնարութիւնը սաստկացուցին՝ որպէս զի աւելի տիրապետեն անոնց վրայ:

Զանազան կարծեաց մէկմէկու հետ զարնուելն ճշմարտութեան կայծեր թռան, եւ այսպէս առաջին կարգի զիտուրինեները սկըսան ծաղկիլ. Այս գիտութիւններուն հորիզոնը քանի գնաց ընդարձակեցաւ, բայց անոր հետ միանդամյն շատցան կարծիքները, տարակոյնները, մոլորութիւնները, շփոթութիւնը եւ տգիտութիւնը:

Ժողովուրդ մը որ հանգիստ էր, կամ թագաւոր մը որ զօրաւոր էր, կուզէին նոյնպէս

հանգիստ ու զօրաւոր մնալ. ուստի երբ դրացիները անոնց հանգստութեանը կամ ուժին կուզէին դպչիլ, հարկ էր իրենք զիրենք պաշտպանել. եւ որովհետեւ վախկոտ ու թոյլ մարդիկ չեն կրնար մինչեւ վերջը գէմ դնել թշնամեաց, պէտք եղաւ զինուրական կարգերը հաստատել. եւ քանի որ պատերազմները երկարեցան, զինուորութիւնն ալ հաստատուն վիճակ մը գարձաւ:

Ազգ մը կամ տէրութիւն մը կառավարելու համար ծախք հարկաւոր էր. ուստի սկսաւ տուր առնելու սովորութիւնը: Իհարկէ այս տուրքը պէտք եղածէն աւելի պիտի չլինէր. բայց մարդկանց շահասիրութիւնը հարկաւ չափէն աւելի տուրքերու տակ պիտի ձգէր ժողովուրդը, որով եւ պաշտօնատէր մարդկանց ողնիկներ սահմանուեցան՝ որ տեղ տեղ չափէն աւելի շատ են, տեղ տեղ ալ չափազանց սակաւ, ուստի եւ կաշառք առնելու պատճառ կամ պատճառանք:

Նոր ծաղկիլ սկսած ընկերութեան մէջ ամենուն ախորժակը եւ յարմարութիւնը մէկ չէր. որը ուժի գործերու աւելի յարմար էր, որը ճարտարութեան. առով սկսան ձեռագործներն ու արուեսները: Քանի որ մարդկանց մէջ այս կամ այն բանին կարօտութիւնը շատցաւ, մարդիկ ալ սկսան աւելի խելք բանեցընել ու նոր նոր գիւտեր գտնել. ամէն մարդ իրմէ առաջ եղած գիւտերը աւելի կատարելագործեց. ժամանակով, իրարու նայելով եւ փորձով՝ կամաց կամաց՝ մարդիկ որ կաշիէ հագուստ կարէին հագնիլ, մինչեւ կերպասներ ու գիւղակներ հագնելու չափեղան. դարբնութիւնը մինչեւ ժամագործութեան հասաւ, խրճիթ շինելը մինչեւ պալատներ կանգնելու, եւ պարզ գծագրութիւնը մինչեւ հիանալի պատկերներ նկարելու:

Որովհետեւ միայն մէկ մարդ մը կարող չէր ամէն բան ունենալ, պէտք եղաւ փոխանակութիւն ընել: Մէկը կերակուր կուտար որ տեղը գործիք առնու, միւսը հագուստ կուտար որ տուն շինելու նիւթեր առնու. Այս կերպով ամէն մարդ իրմէն աւելցածը ուրիշի անցընելով, եւ չունեցածը ուրիշէն առնելով՝ հարսանութիւնը կաւելցընէր, որով եւ առուտուր ծաղկեցաւ: